

ти. Затова и се стреми трескаво жадно към Франция. Затова жадно чете. Затова активно участва в обсъждането на евентуални имена и пиеси от европейския културен афиш като съдейства за бързото проникване на най-новото и интересното в България. Същевременно се отнася крайно отрицателно към неценностното, некачественото блудкавото. Отъждествявайки естетическата култура и вкус той не търпи *“систематичното трупане върху нашата сцена на булевардний чуждий смет* “^{2 (IV,30)}.

Третирайки изкуството като САМОЦЕЛ в статията си *“Две нови български пиеси”* /1907/ сочи, че в условността на символичните тези и понятия разбирането за самоцелността и самоценността на изкуството не може да бъде интерпретирана само като самоотвяряне в кулата от слонова кост. Прочитът на Яворов е по-скоро в духа на Кантовото разбиране за автономността на изкуството и естетическите съждения като независими от обществени ограничения и нормативност на фалшивия морал. Като драматург Яворов се обявява срещу самодоволните власти и продажните политики. Естетиката може да бъде и етика и социология, Следосвободенската действителност ражда убийствена политическа резигнация у новите поколения поради реалните, недостойни за живот, изискващи социална критика. И въпреки, че като естет Яворов не приема превръщането на театралната сцена в трибуна, катедра или амвон, той се обявява против морализаторството в изкуството, същият той не може да отмени без сарказъм грозните страни на действителността, стига критиката в изкуството да бъде художествено защитена: *“През 30-те години свободен живот името “народен водител” придобива в тая страна значението публичен лъжец и думата “властник” става синоним на пройдаха. Тук поникна една “аристокрация” от угоени плъхове, минали през хамбара на държавната хазна, а реакцията срещу нея вещае “спасителните” си начала с ухо, прилепено върху търбуха на селянина. От обществено - политическо и културно гледище това положение откроява твърде мрачни изгледи в бъдещето*”^(1,64).

Сякаш в реплика със самия себе си, той вече бе заявил чрез обрза на Стефан Драгоданоглу, духовен братовчед на Бай Ганьовото обкръжение: *“Натрупано богатство е натрупан ум... Ако наследиш богатство и го запазиш, наследил си и ума, който го е*